

SF. CUV. IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ - 15 septembrie

Iosif cel Nou, de la Partoș (n. 1568, Raguza Dalmației - d. 1656, Mănăstirea Partoș) este un sfânt român din calendarul creștin-ortodox, sărbătorit pe data de 15 septembrie. Născut Iacob și rămas orfan de mic, mama sa îl trimite să învețe carte la Ohrida, pe când avea 12 ani. La 15 ani intră la Mănăstire Adormirii Maicii Domnului, iar după cinci ani pleacă la muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit cu numele de Iosif. După o vreme s-a retras în sihăstrie, unde se spune că datorită virtuților sale creștinești primise de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni prin vindecarea bolilor. Ajungând cunoscut, iubit și respectat, Iosif a fost hirotonisit la muntele Athos și rânduit drept duhovnic al călugărilor de acolo. A trecut pe rând pe la mănăstirile Xiropotam, Vatoped, Hilandar și alte schituri și mănăstiri fiind, apoi, numit egumen la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Adrianopole. Acolo a slujit șase ani, iar mai apoi a fost egumen la Mănăstirea Cutlumuș de la muntele Athos. Apoi s-a retras lângă Mănăstirea Vatopedu, însă a fost chemat de românii din Banat să le fie mitropolit. În 1650, de sărbătoarea Sfântului a fost hirotonit mitropolit al Banatului. A păstorit credincioșii din Banat timp de 3 ani. În această calitate a săvârșit alte minuni, printre care stingerea unui incendiu ce cuprinsese o parte a Timișoarei. „Leșind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale și rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis

Dumnezeu o ploaie puternică și s-a stins focul”. În anul 1653, Iosif s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă trei ani, după cum glăsuiește despre aceasta o însemnare, făcută de mână în anul 1655, pe o carte care a aparținut mănăstirii Sângiorghe: *”Această carte este a Domnului Mitropolit Iosif al Timișoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia retrăgându-se în mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde sfinții se odihnesc*”. La sfârșitul verii lui 1656 s-a mutat la Domnul la vârsta de 85 ani. Tradiția spune că în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără să le tragă cineva. Trupul mitropolitului a fost așezat într-un mormânt a zidit în naosul bisericii mănăstirești, în dreptul ușii de intrare. La data de 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în ceata sfinților a mitropolitului Iosif, stabilindu-se ca dată de cinstire a sfântului 15 septembrie a fiecărui an. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat pe Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș pe data de 7 octombrie 1956 când moaștele sale au fost aduse din mănăstirea Partoș și așezarea în catedrala mitropolitană din Timișoara. Sfântul Iosif este considerat ocrotitorul Banatului.

Sfântul Ierarh Dionisie, Episcopul Cetății Albe - 17 septembrie

Sfântul Dionisie Erhan s-a născut în anul 1868 în satul Bardar, la 15 km de Chișinău, din părinți evlavioși – Vasile și Andriana, primind din botez numele Dimitrie. La vârsta de 15 ani, simțind dorul de Dumnezeu și dorința de a îmbrăca haina monahală, tânărul Dimitrie a intrat în obștea Mănăstirii Suruceni. De la început, fratele Dimitrie s-a arătat râvnitor față de cele sfinte și dornic de cunoaștere, sânguindu-se să își formeze o cultură teologică prin lecturarea Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, care i-au fost călăuză în viață și sprijin în momentele de răscruce din viața personală și istoria neamului. A parcurs toate etapele vieții monahale devenind, pe rând, rasofoar în anul 1890, monah în anul 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904. Remarcându-se prin viața sa duhovnicească, prin blândețe, dar și fermitate și demnitate în apărarea neamului și a credinței, prin cultura pe care a dobândit-o ca autodidact și prin aprecierea credincioșilor, în anul 1908 a fost ales stareț al mănăstirii Suruceni. Sfântul Dionisie a avut un rol important pentru înfăptuirea idealului de unitate națională în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918. Bună parte dintre membrii Sfatului Țării îl aveau ca povățuitor și duhovnic. În luna mai a anului 1918 a fost ridicat la treapta de arhimandrit, iar în data de 22 iulie 1918 a fost ales Arhiepiscop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titulatura „al Ismailului”, fiind hirotonit în Catedrala Mitropolitană din Iași. Ulterior, în 1934, a devenit Episcop al Cetății Albe și Ismailului, unde a păstorit timp de șase ani. În această perioadă, preocupat de împlinirea datoriilor de păstor, a contribuit la restaurarea și zidirea de biserici, la intensificarea vieții duhovnicești prin înființarea de instituții pentru formarea clerului, a sprijinit înființarea de azile și orfelinate și a lucrat cu multă râvnă la înnoirea duhovnicească din sudul Basarabiei. După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, s-a refugiat în țară, fiind locuitor al Episcopiei Argeșului în perioada 1940-1941. La 1 septembrie 1941 s-a pensionat și s-a reîntors în Basarabia, la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău. A fost înmormântat într-o criptă de lângă biserica Mănăstirii Suruceni, de care era legat sufletește. Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit neputrezit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018. La propunerea Sinodului Mitropoliei Basarabiei, ca urmare a demersurilor Episcopiei Basarabiei de Sud, Sfântul Dionisie Erhan a fost înscris în calendarul Bisericii Ortodoxe Române în ședința Sfântului Sinod din 25 octombrie 2018. Au fost avute în vedere: ortodoxia credinței, activitatea deosebită desfășurată de episcopul Dionisie Erhan ca stareț al Mănăstirii Suruceni, dar mai ales ca episcop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și, mai apoi, ca Episcop de Ismail și Cetatea Albă. *Slavă lui Dumnezeu pt. toate!*

Sfânta Cruce este altarul de jertfă pe care S-a răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos și pe care a sfințit-o cu Sfântul Său Sânge pentru răscumpărarea neamului omenesc. Crucea este mijlocitoarea preamării lui Hristos. Prin Sfânta Cruce s-a înlăturat vrăjmășia dintre oameni și a avut loc împăcarea lor cu Dumnezeu. Sfânta Cruce este semnul biruinței lui Hristos asupra morții și semnul Fiului Omului, care se va arăta pe cer la a doua venire a Domnului, puterea lui Dumnezeu pentru cei ce vor să se mântuiască, pecetea lui Dumnezeu asupra celor meniți să scape de la pierzanie. Prin moartea Sa, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a biruit păcatul și moartea, iar prin Învierea Sa din morți a arătat slava Crucii ca fiind slavă a iubirii Sale jertfelnice, sfințitoare și de viață făcătoare. Prin Cruce a venit bucurie la toată lumea. Deci, Hristos a transformat crucea din instrument de ocară și de tortură în simbol al iubirii de viață făcătoare. Demonii se tem de Sfânta Cruce, pentru că iubirea smerită a lui Hristos Cel răstignit și înviat a biruit viclenia și răutatea lor. Prin urmare, noi nu înțelegem Crucea fără Hristos, și nici pe Hristos fără Sfânta Cruce. Crucea este nedespărțită de Hristos și Hristos este nedespărțit de Cruce. Când cinstim Sfânta Cruce, ne aducem aminte în primul rând de iubirea lui Hristos pentru noi, iubire mai tare decât moartea. Iubirea aceasta smerită este singura care dă viață și libertate. De aceea, Crucea este simbolul vieții trăite în iubire smerită, nu în iubire posesivă, ci în iubire jertfelnică, dăruitoare de sine, iubirea care dă viață, care creează comuniune, care iartă și care înalță, care recuperează și care reînnoiește. În Hristos Cel răstignit pe Cruce se vede iubirea Lui față de Dumnezeu Tatăl ca ascultare și față de oameni ca iertare, de aceea, înainte de a muri pe Cruce, Iisus a zis: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!”. Deci, iubirea smerită și milostivă mai tare decât moartea, se vede numai în Sfânta Cruce. Din acest motiv, noi creștinii așezăm Crucea și pe mormântul celor dragi având credința că iubirea lui Hristos Cel înviat din morți va învia din morți pe toți cei care cred în El. Desigur, toți oamenii vor învia din morți, dar cei care au crezut în El se vor bucura de Înviere ca de o comuniune de iubire și viață eternă cu El, în Împărăția Preasfintei Treimi, Care este simbolizată, de asemenea, prin semnul Sfintei Cruci. Să ne rugăm lui Hristos Cel răstignit și înviat să ne dăruiască bucuria Învierii Sale cuprinsă în Sfânta Cruce, să ne dăruiască puterea harului Său, pentru a trece prin toate greutățile și încercările; să ne dăruiască puterea de a ierta și de a ne pocăi, de a ne schimba și înnoi viața noastră, prin rugăciune intensă și prin faptele iubirii creștine. Numai astfel vom simți bucuria care vine prin cinstirea Sfintei Cruci și prin apropierea noastră de Hristos, mai ales prin împărtășirea noastră cu Hristos Cel răstignit și înviat prezent în Sfânta Euharistie și prin toate faptele cele bune pe care le săvârșim.

Singura avere demnă de apreciere este cea cheltuită în slujba lui Dumnezeu, pentru educarea oamenilor și pentru ajutorul celor nevoiași. Numai faptele noastre bune se vor ridica la cer împreună cu noi după moarte și nimic altceva. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 15 septembrie	07:30 - 09:00	Sfânta Liturghie în sobor
Miercuri 17 septembrie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 septembrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 septembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii după Înălțarea Sfintei Cruci
Duminică 21 septembrie	07:00 - 11:00	Utenia Duminicii după Înălțarea Sfintei Cruci
		Sfânta Liturghie

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întreabă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserica asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu?”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserica asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărât să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. MORALA: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Pașii lui Dumnezeu

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Măhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. Domnul i-a răspuns: „În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe”. Slavă Ție, Doamne!